

ЉУТИТИ ЛАВИЋ

Мирко је био веома драг и
насмејан лавић. Све док се не
наљути... Као једном када је касно
увече, уместо да спава, пожелео
да се игра.

„Остави играчке, Мирко, време је за спавање“, рекао му је тата.

„Нећу!“ љутито је одбрусио мали лав и разбацао играчке по поду. Вриштао је и плакао, све док родитељи нису изашли из његове собе, а он наставио да се игра.

**И тако: сваки пут када му
родитељи не дозволе нешто
што пожели, Мирко одјури у
своју собу, свом снагом залупи
вратима и захтева да га нико не
узнемирава.**

Мирко је волео да црта и боји. Нарочито пре вечере, док је мама близу.

„Мама, гладан сам“, спустио је плаву бојицу и љубазно упитао: „Могу ли да добијем кексић?“

„Не сада. Прво вечера.“

Мирко се разбеснео. Шутнуо је столицу и поцепао бојанку.

У школи је највише
волео да једе пудинг. Али ако
пудинга нема – катастрофа! Просуо би
сву храну из тањира.

Убрзо су сви избегавали да седе са њим
током ручка.

На часу цртања је пажљиво радио на једном цртежу. Требало је само још обојити небо. „Код кога је плава бојица?“, питао је Мирко.

„Код мене је“, одговорио је Зиги, „само да завршим цртеж.“

Мирко није хтео да чека и отео је бојицу од свог другара. Зиги се распакао, па је учитељица зачас долетела. Тражила је од Мирка да врати бојицу, а он се силно надурео.

